ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 2009 *

Στην υπόθεση C-141/08 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, με έδρα το Foshan (Κίνα), εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Bellis, avocat, και τον G. Vallera, barrister,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενο από τον J.-P. Hix, επικουρούμενο από τον E. McGovern, barrister, ενεργούντα κατ' εντολήν του B. O'Connor, solicitor,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τους H. van Vliet, T. Scharf και K. Talabér-Ritz, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

η **Vale Mill (Rochdale) Ltd**, με έδρα το Rochdale (Ηνωμένο Βασίλειο),

η **Pirola SpA**, με έδρα το Mapello (Ιταλία),

η **Colombo New Scal SpA**, με έδρα το Rovagnate (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους G. Berrisch, και G. Wolf, Rechtsanwälte,

η **Ιταλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον R. Adam, επικουρούμενο από τη W. Ferrante, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, M. Ilešič (εισηγητή), A. Tizzano, A. Borg Barthet και E. Levits, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: R. Şereş, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Μαρτίου 2009,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαΐου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd. ζητεί την εξαφάνιση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 29ης Ιανουαρίου 2008, Τ-206/07, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2008, σ. II-1, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα προς ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 452/2007 του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2007, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σανίδων σιδερώματος, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και

Ουκρανίας (ΕΕ L 109, σ. 12, στο εξής: επίδικος κανονισμός), καθόσον αυτός επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών σανίδων σιδερώματος που κατασκευάζει η αναιρεσείουσα.

Το νομικό πλαίσιο

2 Προς προσδιορισμό της υπάρξεως ντάμπινγκ, το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2117/2005 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2005 (ΕΕ L 340, σ. 17, στο εξής: βασικός κανονισμός), προβλέπει στις παραγράφους 1 έως 6 τους γενικούς κανόνες που αφορούν τον προσδιορισμό του ποσού της καλούμενης «κανονικής αξίας».

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, του βασικού κανονισμού προβλέπει έναν ειδικό κανόνα σχετικά με τη μέθοδο προσδιορισμού τής εν λόγω κανονικής αξίας για τις εισαγωγές από χώρες χωρίς οικονομία αγοράς.

4 Εντούτοις, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β′, του βασικού κανονισμού, έχουν εφαρμογή οι γενικοί κανόνες που περιλαμβάνονται στις παραγράφους 1 έως 6 του εν λόγω άρθρου για ορισμένες χώρες, μεταξύ των οποίων η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, αν αποδεικνύεται, κατόπιν σχετικών ισχυρισμών υποβαλλομένων από έναν ή περισσότερους παραγωγούς που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας, ότι ο ενδιαφερόμενος παραγωγός ή οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας αγοράς.

5 Τα κριτήρια και οι ακολουθητέες διαδικασίες προκειμένου να προσδιοριστεί αν συμβαίνει κάτι τέτοιο καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού. Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Ένας ισχυρισμός κατά [την παράγραφο 7,] στοιχείο β΄, γίνεται γραπτώς και πρέπει να δίδει επαρκείς αποδείξεις ότι ο παραγωγός λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, ήτοι:

— […]

— οι επιχειρήσεις πρέπει να τηρούν σαφή λογιστική καταγραφή, υποκειμένη σε ανεξάρτητο έλεγχο, βάσει των διεθνών λογιστικών προτύπων, η οποία και πρέπει να ακολουθείται συνεπώς,

[…].

Η απόφαση ότι ο παραγωγός πληροί τα ανωτέρω κριτήρια θα ληφθεί εντός τριμήνου από την έναρξη της έρευνας, αφού ζητηθεί συγκεκριμένα η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής και αφού δοθεί στην κοινοτική βιομηχανία η δυνατότης να λάβει θέση. Η απόφαση θα παραμείνει σε ισχύ καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας.»

6 Το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού, με τίτλο «Αποκάλυψη», ορίζει στην παράγραφο 2 ότι οι διάδικοι μπορούν να ζητούν τη λεγόμενη τελική αποκάλυψη των ουσιωδών

πραγματικών περιστατικών και του σκεπτικού βάσει των οποίων πρόκειται να διατυπωθεί εισήγηση για την επιβολή οριστικών μέτρων. Οι παράγραφοι 4 και 5 του άρθρου αυτού ορίζουν τα ακόλουθα:

«4. Η τελική αποκάλυψη στοιχείων γίνεται γραπτώς […] πρέπει να πραγματοποιείται το συντομότερο δυνατόν και, καταρχήν, το αργότερο ένα μήνα πριν από την οριστική απόφαση ή την υποβολή εκ μέρους της Επιτροπής οποιασδήποτε πρότασης για τη λήψη οριστικών μέτρων βάσει του άρθρου 9. […] Η αποκάλυψη αυτή δεν θίγει οποιαδήποτε μεταγενέστερη απόφαση την οποία ενδεχομένως λαμβάνει η Επιτροπή ή το Συμβούλιο, αλλά αν η απόφαση αυτή στηρίζεται σε διαφορετικά πραγματικά περιστατικά και σε διαφορετικό σκεπτικό, αυτά πρέπει να γνωστοποιούνται το συντομότερο δυνατόν.

5. Τυχόν παραστάσεις των ενδιαφερομένων μετά την τελική αποκάλυψη στοιχείων λαμβάνονται υπόψη εφόσον παραληφθούν εντός προθεσμίας που ορίζει η Επιτροπή κατά περίπτωση, η οποία δεν μπορεί να είναι βραχύτερη των δέκα ημερών, λαμβανομένου δεόντως υπόψη του επείγοντος του θέματος.»

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η αναιρεσείουσα, εταιρία εγκατεστημένη στο Foshan (Κίνα), παράγει και εξάγει σανίδες σιδερώματος, με προορισμό, μεταξύ άλλων, την Ευρωπαϊκή Ένωση.

8 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλαν οι εταιρίες Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA και Colombo New Scal SpA (στο εξής: παρεμβαίνουσες εταιρίες), η Επιτροπή δημοσίευσε, στις 4 Φεβρουαρίου 2006, ανακοίνωση περί κινήσεως μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές σανίδων σιδερώματος καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ουκρανίας (ΕΕ C 29, σ. 2).

9 Στις 23 Φεβρουαρίου 2006 η αναιρεσείουσα υπέβαλε αίτημα δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β΄, του βασικού κανονισμού, προκειμένου να αναγνωριστεί υπέρ της ιδίας το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Τον Ιούνιο του 2006 η Επιτροπή διενήργησε έλεγχο στην έδρα της αναιρεσείουσας και στην έδρα εταιρίας συνδεομένης με αυτήν σχετικά με το αν η αναιρεσείουσα μπορούσε να υπαχθεί στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς και με τον προσδιορισμό της κανονικής αξίας των επίμαχων προϊόντων στην κινεζική αγορά.

10 Με έγγραφο της 11ης Αυγούστου 2006 η Επιτροπή πληροφόρησε την αναιρεσείουσα ότι θεωρούσε ότι η εταιρία αυτή δεν πληρούσε το κριτήριο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού και ότι, επομένως, δεν μπορούσε να υπαχθεί στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Κατά την Επιτροπή, τα λογιστικά έγγραφα της αναιρεσείουσας, όπως και οι εκθέσεις λογιστικού ελέγχου, δεν ήταν σύμφωνα προς τα επιβαλλόμενα από τα διεθνή λογιστικά πρότυπα (International Accounting Standards, στο εξής: ΔΛΠ). Με έγγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 2006 η Επιτροπή απάντησε στις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας και πληροφόρησε την τελευταία περί της αποφάσεώς της να μην την υπαγάγει στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

11 Στις 30 Οκτωβρίου 2006 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1620/2006, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σανίδων σιδερώματος καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ουκρανίας (ΕΕ L 300, σ. 13) (στο εξής: προσωρινός κανονισμός). Ο κανονισμός αυτός επιβεβαίωσε την απόρριψη του αιτήματος περί υπαγωγής της αναιρεσείουσας στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς και επέβαλε προσωρινό δασμό ύψους 18,1 % επί των εισαγωγών σανίδων σιδερώματος που κατασκευάζει η ίδια.

12 Την 1η Δεκεμβρίου 2006 και στις 18 Ιανουαρίου 2007 η αναιρεσείουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί του προσωρινού κανονισμού, σχετικές και με τον προσδιορισμό του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Στις 19 Ιανουαρίου 2007 η αναιρεσείουσα υπέβαλε επίσης προφορικές παρατηρήσεις κατά τη διάρκεια ακροάσεως στην έδρα της Επιτροπής. Αργότερα, γνωστοποίησε στην Επιτροπή επίσημες στατιστικές σχετικές με τις μηνιαίες κινεζικές εισαγωγές σιδηρουργικών προϊόντων κατά τη διάρκεια των ετών 2004 και 2005.

13 Με έγγραφο της 20ής Φεβρουαρίου 2007 η Επιτροπή διαβίβασε στην αναιρεσείουσα ένα τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο καθώς και ένα ειδικό πληροφοριακό έγγραφο (στο εξής, συλλήβδην, τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 20ής Φεβρουαρίου 2007). Με το πρώτο έγγραφο η Επιτροπή εξέφρασε την πρόθεσή της να υπαγάγει την αναιρεσείουσα στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς και να μειώσει, κατά συνέπεια, το οριστικό περιθώριο ντάμπινγκ σε 0 % λόγω του ότι, βάσει νέων στοιχείων και κατόπιν περαιτέρω εξηγήσεων, το αίτημά της ήταν υποστηρίξιμο και δικαιολογημένο.

14 Η Επιτροπή έκρινε, αφενός, ότι οι ελλείψεις όσον αφορά τη λογιστική πρακτική της επιχειρήσεως, που είχαν διαπιστωθεί στο στάδιο των προσωρινών μέτρων, δεν είχαν σημαντικές επιπτώσεις επί των οικονομικών αποτελεσμάτων που απεικόνιζαν τα σχετικά λογιστικά στοιχεία και, αφετέρου, ότι οι ελλείψεις των λογιστικών στοιχείων, πρώτον, δεν δημιουργούσαν πρόβλημα σχετικό με τις πληροφορίες περί εξαγωγικών πωλήσεων, καθόσον η Επιτροπή είχε ήδη δεχθεί τα στοιχεία αυτά όταν ήταν σε θέση να εξακριβώσει την αξιοπιστία τους, και, δεύτερον, δεν ήταν αποφασιστικής σημασίας όσον αφορά τις εγχώριες πωλήσεις, καθόσον αυτές δεν ήταν αρκούντως σημαντικές για να είναι αντιπροσωπευτικές. Η Επιτροπή εξέθεσε ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η κανονική αξία έπρεπε να προσδιοριστεί βάσει του κόστους παραγωγής και ότι το κόστος του χάλυβα ήταν ένα ουσιώδες στοιχείο. Συναφώς, η Επιτροπή έκρινε ότι τα επίσημα κινεζικά στατιστικά στοιχεία για τις εισαγωγές χάλυβα, που προσκομίστηκαν κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, επιβεβαίωναν την αξιοπιστία των λογιστικών στοιχείων της επιχειρήσεως σχετικά με το κόστος του χάλυβα και καθιστούσαν δυνατό, με τον τρόπο αυτό, τον υπολογισμό της κανονικής αξίας βάσει μιας αξίας κατασκευασμένης στην Κίνα.

15 Με έγγραφο της 2ας Μαρτίου 2007 οι παρεμβαίνουσες εταιρίες που είχαν υποβάλει την καταγγελία η οποία αποτέλεσε το έναυσμα για την κίνηση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ γνωστοποίησαν τις παρατηρήσεις τους επί του τελικού γενικού πληροφοριακού εγγράφου της 20ής Φεβρουαρίου 2007. Υποστήριξαν, αφενός, ότι η αναιρεσείουσα δεν πληρούσε το κριτήριο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού και, αφετέρου, ότι, εν πάση περιπτώσει, η τελευταία περίοδος του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού εμποδίζει τα κοινοτικά όργανα να τροποποιούν τον προσδιορισμό καθεστώτος επιχειρήσεως που ασκεί τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

16 Στις 6 Μαρτίου 2007 η συμβουλευτική επιτροπή που συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 15 του βασικού κανονισμού (στο εξής: συμβουλευτική επιτροπή) εξέτασε το

έγγραφο εργασίας που της είχε διαβιβάσει η Επιτροπή στις 20 Φεβρουαρίου 2007. Πολλά μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής αμφισβήτησαν την αναγνώριση υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος της επιχειρήσεως που ασκεί τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

17 Με τηλεομοιοτυπία της 23ης Μαρτίου 2007 η Επιτροπή γνωστοποίησε στην αναιρεσείουσα το αναθεωρημένο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο και το αναθεωρημένο ειδικό πληροφοριακό έγγραφο (στο εξής: συλλήβδην, αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007), από τα οποία προκύπτει ότι η Επιτροπή επανεξέτασε τις από 20 Φεβρουαρίου 2007 παρατηρήσεις της, όσον αφορά την υπέρ της αναιρεσείουσας αναγνώριση του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Πράγματι, η Επιτροπή έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η πρακτική της αναιρεσείουσας να συμψηφίζει τα έσοδα και τα έξοδα και να καταχωρίζει συνοπτικά τις συναλλαγές πωλήσεων στα λογιστικά βιβλία της, σε αντίθεση με την αρχή της αναλήψεως υποχρεώσεων, συνιστούσε παράβαση των ΔΛΠ, ασυμβίβαστη προς τις επιταγές του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού.

18 Την ίδια ημερομηνία η Επιτροπή διαβίβασε επίσης στα μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής το αναθεωρημένο τελικό έγγραφο εργασίας προς μελέτη. Το έγγραφο αυτό έλαβε την έγκριση της συμβουλευτικής επιτροπής στις 27 Μαρτίου 2007, ύστερα από έγγραφη διαδικασία.

19 Στις 29 Μαρτίου 2007 η Επιτροπή διαβίβασε στο Συμβούλιο την πρόταση οριστικών μέτρων που στηριζόταν στο αναθεωρημένο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2007.

20 Στην αναιρεσείουσα τάχθηκε προθεσμία μέχρι τις 29 Μαρτίου 2007 για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί των αναθεωρημένων τελικών γενικών πληροφοριακών εγγράφων της 23ης Μαρτίου 2007. Η Επιτροπή παρέτεινε την προθεσμία αυτή μέχρι τις 2 Απριλίου 2007 κατόπιν αιτήσεως της αναιρεσείουσας.

21 Στις 2 Απριλίου 2007 η αναιρεσείουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των ως άνω εγγράφων. Στο πλαίσιο αυτό, αμφισβήτησε το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η εν λόγω εταιρία δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την υπαγωγή στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς και της ζήτησε να μη δεχθεί την άποψη των καταγγελλουσών εταιριών, κατά την οποία η τελευταία περίοδος του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού απαγόρευε στην Επιτροπή να μεταβάλει την αρχική απόφασή της να μη δεχθεί την υπαγωγή της στο ως άνω καθεστώς.

22 Με έγγραφο της 4ης Απριλίου 2007 η Επιτροπή απάντησε επιβεβαιώνοντας τα συμπεράσματά της όσον αφορά τη μη πλήρωση των αναγκαίων προϋποθέσεων για την υπαγωγή στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Σημείωσε, εξάλλου, ότι η νομολογία περί της εκτιμήσεως των αιτημάτων υπαγωγής στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς δεν επέτρεπε τη νέα εκτίμηση παρελθόντων πραγματικών περιστατικών.

23 Με έγγραφο της 5ης Απριλίου 2007 η αναιρεσείουσα ζήτησε από την Επιτροπή να προτείνει στο Συμβούλιο οριστικά μέτρα στηριζόμενα στο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο της 20ής Φεβρουαρίου 2007, καθόσον το συμπέρασμα όσον αφορά την υπαγωγή στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς στηριζόταν, κατά την αναιρεσείουσα, σε πλάνη περί το δίκαιο.

24 Στις 23 Απριλίου 2007 το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό. Με τον κανονισμό αυτόν επιβλήθηκε οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ύψους 18,1 % επί των εισαγωγών σανίδων σιδερώματος παραγωγής της αναιρεσείουσας.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Ιουνίου 2007 η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού, καθόσον με αυτόν επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών των σανίδων σιδερώ-

ματος που κατασκευάζει. Την ίδια ημέρα, υπέβαλε αίτημα να ακολουθηθεί η ταχεία διαδικασία, το οποίο έγινε δεκτό. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου παρενέβησαν, υπέρ του Συμβουλίου, η Επιτροπή, οι παρεμβαίνουσες εταιρίες και η Ιταλική Δημοκρατία.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας, η οποία στηρίχθηκε σε δύο λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους, αντιστοίχως, από πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού και από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και από παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού.

27 Προς στήριξη του πρώτου λόγου της, η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι η μόνη εξήγηση που παρέσχε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την αιφνίδια μεταβολή της θέσεώς της όσον αφορά την αναγνώριση του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 4ης Απριλίου 2007, όπου η Επιτροπή διατείνεται ότι η νομολογία περί εξετάσεως αιτημάτων υπαγωγής σε ένα τέτοιο καθεστώς δεν επιτρέπει νέα εκτίμηση παρελθόντων πραγματικών περιστατικών. Όμως, το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού, όπως ερμηνεύθηκε με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Νοεμβρίου 2006, Τ-138/02, Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. II-4347), ουδόλως αποκλείει το ενδεχόμενο να μεταβάλλει η Επιτροπή την αρχική της θέση, όταν συντρέχουν περιστάσεις όπως οι προκείμενες. Η ερμηνεία που ακολούθησε η Επιτροπή, ιδίως στην τελευταία περίοδο της διατάξεως αυτής, είναι επιπροσθέτως αντίθετη προς την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Κατά συνέπεια, η πρόταση λήψεως οριστικών μέτρων στηρίζεται σε παράβαση της εν λόγω διατάξεως, πράγμα το οποίο συνεπάγεται επίσης έλλειψη νομιμότητας του επίδικου κανονισμού.

28 Εξετάζοντας τον πρώτο λόγο, στις σκέψεις 42 έως 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξακρίβωσε αν η Επιτροπή αναθεώρησε την πρότασή της που περιλαμβανόταν στα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 20ής Φεβρουαρίου 2007 με την αιτιολογία ότι δεν της επιτρεπόταν να επανεξετάζει παρελθόντα πραγματικά περιστατικά. Συναφώς, διαπίστωσε καταρχάς ότι, στον επίδικο κανονισμό, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 12 έως 14 αυτού, ως αιτιολογία για την άρνηση τροποποιήσεως του προσδιορισμού του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, που περιλαμβάνεται στον προσωρινό κανονισμό, δεν προβαλλόταν το ότι το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, τελευταία περίοδος, του

βασικού κανονισμού εμπόδιζε την επανεκτίμηση παρελθόντων πραγματικών περιστατικών, αλλά η μη συμφωνία της λογιστικής της αναιρεσείουσας προς τα ΔΛΠ και η έλλειψη νέων στοιχείων ικανών να επηρεάσουν την εκτίμηση αυτή.

29 Το Πρωτοδικείο παρατήρησε στη συνέχεια ότι δεν προκύπτει ούτε από τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 ότι η άρνηση της Επιτροπής να προτείνει την υπαγωγή της αναιρεσείουσας στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς δικαιολογούνταν με την απαγόρευση επανεκτιμήσεως παρελθόντων πραγματικών περιστατικών.

30 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, τέλος, ότι το μοναδικό έγγραφο με το οποίο η Επιτροπή εκθέτει ότι η νομολογία σχετικά με τον προσδιορισμό του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς δεν επιτρέπει την επανεκτίμηση παρελθόντων πραγματικών περιστατικών είναι το έγγραφο της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 2007. Έκρινε, εντούτοις, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από το σύνολο του εγγράφου αυτού προκύπτει ότι η παρατήρηση της Επιτροπής σχετικά με την αδυναμία της να εκτιμήσει εκ νέου παρελθόντα πραγματικά περιστατικά είναι παρεμπίπτουσα, καθόσον το ως άνω κοινοτικό όργανο στήριξε την άρνησή του να προτείνει την υπαγωγή της ενδιαφερομένης στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς στην εκτίμηση του αν η αναιρεσείουσα ικανοποιούσε τα συγκεκριμένα κριτήρια που προβλέπονταν σχετικά.

31 Βάσει των σκέψεων αυτών, το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι η Επιτροπή βασίστηκε εν προκειμένω σε μια απαγόρευση επανεξετάσεως παρελθόντων πραγματικών περιστατικών είναι ανυπόστατος. Για τον λόγο αυτόν, έκρινε ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως δεν μπορούσε να γίνει δεκτός και ότι παρείλκε η συζήτηση όσον αφορά την ερμηνεία της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού και της προαναφερθείσας αποφάσεως Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου.

32 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η αιτιολογία του επίδικου κανονισμού δεν εξηγεί γιατί τα συμπεράσματα που περιλαμβάνονταν στο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο της 20ής Φεβρουαρίου 2007 ήταν αβάσιμα και ο ισχυρισμός, ακόμα και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε σχετικές εξηγήσεις, δεν αποτελούν στοιχεία ικανά να δικαιολογήσουν, αφεαυτά, έλλειψη νομιμότητας του επίδικου κανονισμού.

33 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και από παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, απορρίφθηκε με τις σκέψεις 63 έως 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η αναιρεσείουσα είχε ισχυριστεί ότι η σχετική παρανομία προέκυπτε από το γεγονός ότι η Επιτροπή διαβίβασε στο Συμβούλιο την πρόταση οριστικών μέτρων που στηρίζονταν στο αναθεωρημένο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο της 23ης Μαρτίου 2007 μόλις έξι ημέρες μετά την ανακοίνωσή του στην αναιρεσείουσα, χωρίς να αναμείνει τη λήξη τής κατά το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεκαήμερης προθεσμίας και τέσσερις ημέρες πριν από την εκπνοή της ταχθείσας στην αναιρεσείουσα προθεσμίας για την υποβολή των παρατηρήσεών της.

34 Το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τις σκέψεις 63 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι όντως με τον τρόπο αυτόν η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η εκ μέρους της Επιτροπής διαβίβαση της προτάσεώς της στο Συμβούλιο δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί πριν από τη λήξη της δεκαήμερης προθεσμίας που προβλέπει η διάταξη αυτή. Κατά το Πρωτοδικείο, η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 20, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και της ανάγκης να ερμηνεύονται οι παράγραφοι 4 και 5 του άρθρου αυτού χωρίς να θίγεται η λογική συνοχή τους, καθώς και για να εξασφαλίζεται ότι η Επιτροπή θα λαμβάνει όντως υπόψη τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις των ενδιαφερομένων. Το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι η περίσταση ότι είχε ήδη υποβληθεί στο Συμβούλιο πρόταση οριστικών μέτρων είναι ικανή να επηρεάσει, αυτή καθαυτή, τις συνέπειες που θα μπορούσαν να έχουν οι παρατηρήσεις αυτές.

35 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, εξάλλου, στο πλαίσιο αυτό ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει τους ενδιαφερομένους περί της νέας θέσεώς της, όπως αυτή περιλαμβανόταν στα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007. Το Πρωτοδικείο σημείωσε, συναφώς, ότι, καθόσον αναφέρεται ρητά «σε διαφορετικά πραγματικά περιστατικά και σε διαφορετικό σκεπτικό», το άρθρο 20, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού δεν στηρίζει την άποψη που υποστήριξε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, άποψη κατά την οποία μόνον η μεταβολή της εκτιμήσεως πραγματικών στοιχείων τα οποία δεν μεταβλήθηκαν δεν επιβάλλει σχετική ανακοίνωση στους ενδιαφερομένους.

36 Εντούτοις, το Πρωτοδικείο συνήγαγε, με τις σκέψεις 71 έως 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν ήταν ικανή να επηρεάσει το περιεχόμενο του προσβαλλόμενου κανονισμού και, επομένως, να θίξει τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας, οπότε η εν λόγω παρατυπία δεν μπορεί να θίξει το κύρος του προσβαλλόμενου κανονισμού

και να οδηγήσει στην ακύρωσή του. Υπενθύμισε συναφώς ότι η ως άνω παράβαση δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού παρά μόνον αν λόγω της παρατυπίας αυτής ενδέχεται η διοικητική διαδικασία να μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, προσβάλλοντας με συγκεκριμένο τρόπο τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας.

37 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, συναφώς, όσον αφορά το ζήτημα του προσδιορισμού του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, ότι από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 περιελάμβαναν νέα πραγματικά στοιχεία, τα οποία δεν είχαν ακόμη περιέλθει σε γνώση της αναιρεσείουσας. Σημείωσε ότι, με τα έγγραφα αυτά, η Επιτροπή απλώς ενημέρωσε την αναιρεσείουσα για την πρόθεσή της να επανεκτιμήσει την προγενέστερη θέση της και, με τον τρόπο αυτό, να διατηρήσει σε ισχύ την απόφαση που είχε λάβει αρχικά στις 15 Σεπτεμβρίου 2006, η οποία είχε τεθεί σε εφαρμογή με τον προσωρινό κανονισμό. Όμως, η αναιρεσείουσα είχε την ευκαιρία να εκφράσει την άποψή της επί της θέσεως που εξέθεταν, εκ νέου, τα εν λόγω έγγραφα.

38 Όσον αφορά τις περιλαμβανόμενες στο έγγραφο της 2ας Απριλίου 2007 παρατηρήσεις σχετικά με την εφαρμογή της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού και την προαναφερθείσα απόφαση Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι εν πάση περιπτώσει τα σχετικά στοιχεία δεν ήταν ικανά να επηρεάσουν το περιεχόμενο του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθόσον, όπως είχε διαπιστώσει στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η άρνηση υπαγωγής της ενδιαφερομένης στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς στηριζόταν στην εφαρμογή συγκεκριμένων κριτηρίων.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

39 Η προσφεύγουσα και νυν αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ήτοι να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό καθόσον αυτός έχει εφαρμογή στην ίδια.

40 Το Συμβούλιο, οι παρεμβαίνουσες εταιρίες και η Ιταλική Δημοκρατία ζητούν την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ή να την απορρίψει ως αβάσιμη.

41 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως η αναιρεσείουσα επικαλείται δύο λόγους αντλούμενους, αντιστοίχως, από πεπλανημένη εκτίμηση της σημασίας της συζητήσεως σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού, που προκύπτει από πρόδηλη παραμόρφωση των εγγράφων της δικογραφίας, καθώς και από εσφαλμένο συμπέρασμα όσον αφορά το αποτέλεσμα της παραβάσεως του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού.

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο δεν απάντησε στον πρώτο λόγο ακυρώσεως, τον οποίο το Πρωτοδικείο απέρριψε βάσει μιας προδήλως αντίθετης προς τα στοιχεία της δικογραφίας διαπιστώσεως, ότι δηλαδή η συζήτηση περί της ερμηνείας του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού και της σκέψεως 44 της προαναφερθείσας αποφάσεως του Πρωτοδικείου Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου δεν ασκούσε επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση.

43 Το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού αντλείται από τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον η ουσιαστική ανακρίβεια της εν λόγω διαπιστώσεως απορρέει από τα έγγραφα της δικογραφίας, ιδίως από τα υπομνήματα του Συμβουλίου και της Ιταλικής Δημοκρατίας.

44 Πράγματι, το ίδιο το Συμβούλιο αναγνώρισε ότι αναθεώρησε την απόφασή του ακριβώς επειδή η Επιτροπή έκρινε ότι δεν πληρούνταν οι αναγκαίες για την τροποποίηση της αρχικής λύσεως προϋποθέσεις, όπως αυτές προβλέπονται στην προαναφερθείσα απόφαση Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου. Η Ιταλική Δημοκρατία επίσης επιβεβαίωσε ότι το ζήτημα της ερμηνείας της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού με γνώμονα την προαναφερθείσα απόφαση Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου είχε πράγματι επηρεάσει ουσιωδώς σημασία την απόφαση της Επιτροπής να προτείνει οριστικά μέτρα που στηρίζονταν στην αρχική της θέση. Υπό τις συνθήκες αυτές και ελλείψει νέων πραγματικών στοιχείων στα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007, πράγμα το οποίο παρατήρησε το ίδιο το Πρωτοδικείο στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι το εν λόγω ζήτημα είχε απλώς «παρεμπίπτοντα» χαρακτήρα είναι προδήλως πεπλανημένη.

45 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως αυτού η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς αρνήθηκε να αποφανθεί επί του εν λόγω ζητήματος.

46 Το Συμβούλιο φρονεί ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, λόγω του επιλεκτικού του χαρακτήρα, δεν είναι ικανός να κλονίσει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Προβάλλοντας τις σχετικές αιτιάσεις η αναιρεσείουσα δεν λαμβάνει υπόψη όλα τα στοιχεία της δικογραφίας και παραλείπει κάθε αναφορά στα τρία κείμενα επί των οποίων στηρίχθηκε το Πρωτοδικείο. Το υπόμνημα αντικρούσεως που υπέβαλε το Συμβούλιο κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν περιλαμβάνει, εξάλλου, κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Το Συμβούλιο αμφισβητεί, επιπλέον, ότι η ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού είχε σημαντικές επιπτώσεις εν προκειμένω, καθόσον κάθε δυνατή ερμηνεία θα κατέληγε στο ίδιο αποτέλεσμα. Εν πάση περιπτώσει, είτε η ερμηνεία αυτή είχε σημαντικές επιπτώσεις είτε δεν είχε, από αυτό δεν θα μπορούσε να συναχθεί ότι η Επιτροπή δέχθηκε το επιχείρημα ότι ήταν υποχρεωμένη να μη μεταβάλει την αρχική απόφασή της.

47 Η Επιτροπή διερωτάται επί της αποδεικτικής ισχύος των παρατηρήσεων που υπέβαλαν το Συμβούλιο και η Ιταλική Δημοκρατία στο πλαίσιο αυτό, διότι πρόκειται για παρατηρήσεις τρίτων, οι οποίοι επομένως δεν μπορούν βασίμως να κρίνουν τους

λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να αναθεωρήσει την αρχική της θέση. Εν πάση περιπτώσει, οι παρατηρήσεις αυτές δεν αποδεικνύουν ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε αποδεικτικά στοιχεία. Πράγματι, η Επιτροπή, λαμβάνοντας την απόφασή της να αναθεωρήσει την αρχική θέση της, έλαβε υπόψη τα νέα στοιχεία που παρέσχε η αναιρεσείουσα, αλλά συνήγαγε, βάσει όλων των αντιδράσεων τις οποίες εξετίμησε συνολικά, ότι, παρά τα στοιχεία αυτά, δεν μπορούσε να γίνει δεκτό το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, λαμβανομένων υπόψη των ουσιαστικών ελλείψεων στη λογιστική της αναιρεσείουσας. Έτσι, η πρόταση οριστικών μέτρων βασίστηκε όχι σε κάποια απαγόρευση τροποποιήσεως της αρχικής αρνήσεως αποδοχής του καθεστώτος αυτού, αλλά στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα δεν πληρούσε τα σχετικά συγκεκριμένα κριτήρια. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι θα τροποποιούσε την αρχική απόφασή της αν είχε πεισθεί ότι η αναιρεσείουσα είχε προσκομίσει νέα στοιχεία που να δικαιολογούν αναγνώριση του καθεστώτος αυτού.

48 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι δεν υφίσταντο νέα πραγματικά στοιχεία ή νέα έγγραφα ικανά να δικαιολογήσουν μεταβολή της αρχικής αποφάσεως της Επιτροπής σχετικά με την αναγνώριση του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς. Επομένως, η Επιτροπή στήριξε την πεποίθησή της, που την οδήγησε να επιβεβαιώσει την αρχική αυτή απόφαση, όχι μόνο σε κάποια αρχή που της απαγόρευε να αλλάξει γνώμη, αλλά και στο κεφαλαιώδους σημασίας γεγονός ότι οι σοβαρές παρατυπίες που διαπιστώθηκαν δεν μπορούσαν να αρθούν λόγω μερικών νέων αποδεικτικών στοιχείων. Το έγγραφο της Επιτροπής, της 4ης Απριλίου 2007, εκθέτει ευρέως τους πολυάριθμους λόγους που οδήγησαν το εν λόγω κοινοτικό όργανο να επιβεβαιώσει την αρχική απόφασή του. Το γεγονός ότι, εν προκειμένω, δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις που θα παρείχαν όλως εξαιρετικώς τη δυνατότητα στην Επιτροπή να μεταβάλει τη θέση της επί της αναγνωρίσεως του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς ήταν μόνον ένας από τους λόγους αυτούς.

49 Οι παρεμβαίνουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι ο πρώτος λόγος είναι προδήλως αβάσιμος, καθόσον η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε τις υποβληθείσες αποδείξεις. Η αναιρεσείουσα αδυνατεί ιδίως να κλονίσει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου λεπτομερή εκτίμηση των κρίσιμων εγγράφων, πράγμα το οποίο αρκεί για να απορριφθεί ο πρώτος λόγος. Εξάλλου, ούτε τα υποβληθέντα στο Πρωτοδικείο υπομνήματα του Συμβουλίου και της Ιταλικής Δημοκρατίας ούτε η σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την οποία επικαλείται η αναιρεσείουσα, στηρίζουν τα συμπεράσματα τα οποία αυτή συνάγει. Επικουρικώς, οι παρεμβαίνουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι η ερμηνεία της προαναφερθείσας αποφάσεως Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου, που προβάλλει η αναιρεσείουσα, είναι πεπλανημένη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Ο πρώτος λόγος που επικαλείται η αναιρεσείουσα, με τον οποίο αυτή υποστηρίζει ότι κακώς ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν όφειλε να αποφανθεί επί του ζητήματος της ερμηνείας της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού, στηρίζεται στην υπόθεση ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε τα έγγραφα της δικογραφίας για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν στηρίχθηκε στην απαγόρευση επανεκτιμήσεως παρελθόντων πραγματικών περιστατικών και ότι, κατά συνέπεια, η συζήτηση επί του εν λόγω ζητήματος δεν ασκεί επιρροή συναφώς.

51 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε συναφώς στις αιτιολογικές σκέψεις 12 έως 14 του επίδικου κανονισμού, στα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 και στο έγγραφο της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 2007.

52 Όσον αφορά τον επίδικο κανονισμό και τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007, το Πρωτοδικείο σημείωσε, στις σκέψεις 43 έως 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι εξ αυτών δεν προκύπτει ότι η άρνηση της Επιτροπής να προτείνει την αναγνώριση υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς δικαιολογήθηκε με την απαγόρευση επανεκτιμήσεως παρελθόντων πραγματικών περιστατικών. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο τόνισε, ιδίως, ότι τα έγγραφα αυτά δικαιολογούσαν τη μη αναγνώριση του εν λόγω καθεστώτος λόγω της μη συμφωνίας της λογιστικής πρακτικής της αναιρεσείουσας προς τα ΔΛΠ και, επομένως, στηρίζονταν σε συγκεκριμένα κριτήρια. Η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε τις ως άνω διαπιστώσεις.

53 Όσον αφορά το έγγραφο της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 2007, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 46 και 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτό αναφέρεται πράγματι στη νομολογία του Πρωτοδικείου που απαγορεύει την επανεκτίμηση παρελθόντων πραγματικών περιστατικών. Εντούτοις, το Πρωτοδικείο σημείωσε επίσης, στη σκέψη 48 της αποφάσεώς του, ότι, με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή στήριξε την άρνηση αναγνωρίσεως του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, αφενός, στο ότι η λογιστική της αναιρεσείουσας δεν ήταν σύμφωνη προς τα ΔΛΠ και, αφετέρου, στο ότι οι

πληροφορίες περί της τιμής του χάλυβα δεν ήταν ικανές να δικαιολογήσουν νέα εκτίμηση των κενών που είχαν διαπιστωθεί όσον αφορά τη λογιστική αυτή.

54 Η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις αυτές, αλλά δεν δέχεται τη βάσει αυτών εκτίμηση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία από το σύνολο του εγγράφου αυτού προκύπτει ότι η παρατήρηση της Επιτροπής σχετικά με την αδυναμία της να εκτιμήσει εκ νέου παρελθόντα πραγματικά περιστατικά είναι παρεμπίπτουσα, καθόσον το ως άνω κοινοτικό όργανο στήριξε την άρνησή του να προτείνει την υπαγωγή της ενδιαφερομένης στο καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς στην εκτίμηση του αν η αναιρεσείουσα ικανοποιούσε τα συγκεκριμένα κριτήρια που προβλέπονταν σχετικά.

55 Κατά συνέπεια, καλεί το Δικαστήριο να υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση αυτή του Πρωτοδικείου.

56 Όμως, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των προσκομισθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου στοιχείων, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα που υπόκειται, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 29 της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψη 35, καθώς και της 23ης Απριλίου 2009, C-425/07 P, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-3205, σκέψη 44).

57 Καθόσον η αναιρεσείουσα επικαλείται παραμόρφωση του εγγράφου της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 2007, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού. Πράγματι, όπως υπογραμμίζει η γενική εισαγγελέας στα σημεία 77 και 78 των προτάσεών της, μολονότι

είναι δυνατή η ερμηνεία του εν λόγω εγγράφου με τον τρόπο που προτείνει η αναιρεσείουσα, εντούτοις επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ερμηνεία αυτή δεν είναι το μόνο συμπέρασμα που μπορεί να συναχθεί από το περιεχόμενό του.

58 Εξάλλου, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί την άποψη που υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, κατά την οποία μόνη δυνατή εξήγηση για τη μεταβολή της θέσεως της Επιτροπής είναι ότι το κοινοτικό αυτό όργανο πείστηκε από την επιχειρηματολογία των παρεμβαινουσών εταιριών και ορισμένων κρατών μελών στο πλαίσιο της επιτροπής αντιντάμπινγκ, που είχαν υποστηρίξει ότι η τελευταία περίοδος του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού δεν παρείχε τη δυνατότητα στην Επιτροπή να μεταβάλει την αρχική απόφασή της περί μη αναγνωρίσεως υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

59 Όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι παρεμβαίνουσες εταιρίες στήριξαν τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά το τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο της 20ής Φεβρουαρίου 2007, που υποβλήθηκαν με έγγραφο της 2ας Μαρτίου 2007, ιδίως στο επιχείρημα ότι η αναιρεσείουσα δεν πληρούσε το κριτήριο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού.

60 Πράγματι, από το εν λόγω έγγραφο προκύπτει ότι οι παρεμβαίνουσες εταιρίες ισχυρίστηκαν ιδίως ότι το κριτήριο αυτό πρέπει να ερμηνεύεται αυστηρά και ότι για την εκτίμησή του είναι άνευ σημασίας το αν οι ελλείψεις στη λογιστική της αναιρεσείουσας, τις οποίες δεν αμφισβήτησε η ίδια και οι οποίες αποτελούν από πολλές πλευρές παράβαση των ΔΛΠ, είχαν πράγματι κάποια επίπτωση επί των αποτελεσμάτων των λογιστικών στοιχείων. Επιπροσθέτως ισχυρίστηκαν ότι οι εξηγήσεις της αναιρεσείουσας επ' αυτού είναι εν πάση περιπτώσει ανακριβείς και ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε κάποια εξήγηση όσον αφορά τον λόγο για τον οποίο τις δέχθηκε. Τέλος, υποστήριξαν ότι η απόδειξη των τιμών των κινεζικών εισαγωγών χάλυβα είναι άνευ σημασίας όσον αφορά το ζήτημα αν η λογιστική της αναιρεσείουσας ήταν σύμφωνη προς τα ΔΛΠ και ότι εν πάση περιπτώσει αυτή χρησιμοποιούσε κατά κύριο λόγο ή αποκλειστικά χάλυβα εγχώριας παραγωγής.

61 Η Επιτροπή εξήγησε με το υπόμνημα παρεμβάσεως που υπέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι συνέχισε τη σχετική εξέταση κατόπιν των παρατηρήσεων των παρεμβαινουσών εταιριών και των αμφιβολιών ορισμένων κρατών μελών όσον αφορά την αναγνώριση υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς βάσει αριθμητικών στοιχείων που παρέσχε η ίδια η επιχείρηση αυτή περί των τιμών του εισαγόμενου στην Κίνα χάλυβα. Με γνώμονα τις αντιδράσεις αυτές η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, λαμβανομένων υπόψη των διαπιστωθεισών ελλείψεων της λογιστικής της αναιρεσείουσας, τα εν λόγω στοιχεία δεν μπορούσαν να την παρακινήσουν να κρίνει ότι πληρούνταν το κριτήριο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού και ότι, επομένως, ήταν αναπόφευκτο να μην αναγνωριστεί το καθεστώς αυτό υπέρ της αναιρεσείουσας. Η Επιτροπή υπογράμμισε επίσης, στο πλαίσιο αυτό, ότι δεν πίστευε ότι η ίδια ήταν υποχρεωμένη να προτείνει στο Συμβούλιο μέτρα τα οποία εγνώριζε ότι θα ήταν εσφαλμένα και ότι φρονεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση Nanjing Metalink κατά Συμβουλίου δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως επιβάλλουσα μια τέτοια δέσμευση.

62 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς συνήγαγε βάσει των εγγράφων της δικογραφίας ότι, αντιθέτως προς όσα προτείνει η αναιρεσείουσα, η μεταβολή της θέσεως της Επιτροπής που επήλθε μεταξύ, αφενός, των τελικών πληροφοριακών εγγράφων της 20ής Φεβρουαρίου 2007 και, αφετέρου, των αναθεωρημένων τελικών πληροφοριακών εγγράφων της 23ης Μαρτίου 2007 δικαιολογούνταν όχι με την απαγόρευση μεταβολής της αρχικής αποφάσεως να μην αναγνωριστεί υπέρ της αναιρεσείουσας το καθεστώς αυτό αλλά με τις παρατηρήσεις περί ερμηνείας του κριτηρίου περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού.

63 Εξάλλου, η διαπίστωση αυτή δεν αποδυναμώνεται από το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι οι παρατηρήσεις που ανέπτυξαν πρωτοδίκως το Συμβούλιο και η Ιταλική Κυβέρνηση αποδεικνύουν ότι η εν λόγω αλλαγή της θέσεως της Επιτροπής οφειλόταν στην απαγόρευση μεταβολής της αρχικής αποφάσεως. Πράγματι, όπως σημειώνει η γενική εισαγγελέας στα σημεία 79 και 80 των προτάσεών της, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι παρατηρήσεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν ως «αποδεικτικά στοιχεία», άλλα στοιχεία της δικογραφίας, ιδίως το υπόμνημα παρεμβάσεως της Επιτροπής ενώπιον του Πρωτοδικείου, βεβαιώνουν το αντίθετο αυτού που προκύπτει, κατά την αναιρεσείουσα, από τις ως άνω παρατηρήσεις. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι παρατηρήσεις του Συμβουλίου και της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν έχουν απόλυτη αποδεικτική ισχύ και ότι το Πρωτοδικείο πρέπει να προβαίνει σε μια

συνολική εκτίμηση όλων των στοιχείων της δικογραφίας, δεν μπορεί να προσαφθεί στο τελευταίο ότι παραμόρφωσε τα εν λόγω στοιχεία δεχόμενο, κατ' ουσίαν, την εξήγηση που η ίδια η Επιτροπή έδωσε σχετικά με τη μεταβολή της θέσεώς της, αντί για εκείνη την οποία φέρεται ότι πρότειναν διάδικοι που έχουν την ιδιότητα του τρίτου έναντι της διαδικασίας εσωτερικής αποφάσεως της Επιτροπής.

64 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι παραμόρφωσε τα έγγραφα της δικογραφίας κρίνοντας ότι είναι ανυπόστατος ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι η Επιτροπή βασίστηκε εν προκειμένω σε μια απαγόρευση επανεκτιμήσεως παρελθόντων πραγματικών περιστατικών.

65 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο κακώς συνήγαγε ότι η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς της, την οποία αυτό διαπίστωσε, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση του επίδικου κανονισμού με την αιτιολογία ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν υφίστατο καμία δυνατότητα να καταλήξει η διοικητική διαδικασία σε διαφορετικό αποτέλεσμα. Επειδή το ζήτημα της ερμηνείας του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού δεν είχε παρεμπίπτοντα χαρακτήρα αλλά ήταν θεμελιώδους σημασίας, η εν λόγω προσβολή

στέρησε την αναιρεσείουσα από τη δυνατότητα να αποδείξει στην Επιτροπή ότι η ερμηνεία της αυτή ήταν πεπλανημένη και ότι η Επιτροπή εδικαιούτο οπωσδήποτε να προτείνει στο Συμβούλιο οριστικά μέτρα στηριζόμενα στα συμπεράσματα του τελικού γενικού πληροφοριακού εγγράφου της 20ής Φεβρουαρίου 2007. Η κατάσταση της αναιρεσείουσας επηρεάστηκε με τον τρόπο αυτόν συγκεκριμένα, καθόσον η διοικητική διαδικασία ενδεχομένως θα είχε καταλήξει σε ουσιωδώς διαφορετικό αποτέλεσμα.

67 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, τις παρεμβαίνουσες εταιρίες και την Ιταλική Δημοκρατία, συμμερίζεται το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου κατά το οποίο η παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση του επίδικου κανονισμού, δεδομένου ότι, εν προκειμένω, τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας δεν προσεβλήθησαν.

68 Κατά τους ως άνω διαδίκους, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε εσφαλμένη βάση, ιδίως στο ότι η αναιρεσείουσα θα μπορούσε να προβάλει νέα επιχειρήματα τα οποία ενδεχομένως θα οδηγούσαν την Επιτροπή να αλλάξει γνώμη, στο ότι η απόφαση της Επιτροπής να αναθεωρήσει την αρχική της θέση οφείλετο στην απαγόρευση τροποποιήσεως της θέσεως αυτής και στο ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της αναιρεσείουσας. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτών το συμπέρασμα ότι ο δεύτερος λόγος είναι απαράδεκτος ή αβάσιμος. Οι παρεμβαίνουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι ο λόγος αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος ή αβάσιμος ισχυριζόμενες, εξάλλου, ότι η αναιρεσείουσα δεν εξειδικεύει τα στοιχεία που αμφισβητεί στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και δεν διευκρινίζει σαφώς την πλάνη περί το δίκαιο που προσάπτει στο Πρωτοδικείο.

69 Το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, επικουρικώς, οι παρεμβαίνουσες εταιρίες αμφισβητούν, εντούτοις, την εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του άρθρου 20, παράγραφοι 4 και 5, του βασικού κανονισμού, κατά την οποία αυτό τάσσει σε όλες τις περιπτώσεις προθεσμία δέκα ημερών για την υποβολή παρατηρήσεων όταν η Επιτροπή στηρίζει την απόφασή της επί πραγματικών περιστατικών και παρατηρήσεων που διαφέρουν από εκείνα που περιλαμβάνονται στα τελικά πληροφοριακά έγγραφα. Η ερμηνεία αυτή δεν έχει έρεισμα στο άρθρο 20, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας και δημιουργεί σημαντικές πρακτικές δυσχέρειες στην Επιτροπή σε σχέση με τις επίσημες προθεσμίες που τάσσει ο κανονισμός αυτός.

70 Η Επιτροπή υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 αποτελούν, κατ' ουσίαν, μιαν «ανακοίνωση» υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και όχι μια «τελική αποκάλυψη στοιχείων» υπό την έννοια της παραγράφου 5 του εν λόγω άρθρου, πράγμα το οποίο έχει ως συνέπεια ότι η προθεσμία που τάσσει το εν λόγω άρθρο 20 δεν έχει εφαρμογή.

71 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, εξάλλου, ότι το γενικό δικαίωμα άμυνας εξακολουθεί να ισχύει ανεξάρτητα από την ερμηνεία που δίδεται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και ότι η προθεσμία που τάσσεται κατ' εφαρμογήν του δικαιώματος αυτού εξαρτάται από τις περιστάσεις της κάθε υποθέσεως. Όμως, μια προθεσμία δέκα ημερών από της εκ μέρους της Επιτροπής κοινοποιήσεως πραγματικών περιστατικών και παρατηρήσεων που διαφέρουν από όσα μνημονεύονται στο τελικό γενικό πληροφοριακό έγγραφο δεν είναι πάντοτε αναγκαία προς κατοχύρωση των δικαιωμάτων άμυνας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

72 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στρέφεται κατά του περιλαμβανομένου στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συμπεράσματος του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο η εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν ήταν ικανή να καταστήσει παράνομο τον επίδικο κανονισμό και, επομένως, να προσβάλει τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας.

73 Εισαγωγικώς, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζονται ιδίως το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή παρέβη πράγματι το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, διαβιβάζοντας στο Συμβούλιο την πρότασή της περί οριστικών μέτρων μόνον έξι ημέρες αφού γνωστοποίησε στην αναιρεσείουσα τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 και, επομένως, πριν από τη λήξη της προθεσμίας δέκα ημερών που τάσσει η διάταξη αυτή.

74 Πράγματι, ορθώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η Επιτροπή ήταν εν προκειμένω υποχρεωμένη να ενημερώσει την αναιρεσείουσα περί της νέας της θέσεως, όπως αυτή εκτίθεται στα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 και ότι, διαβιβάζοντας τα έγγραφα αυτά, όφειλε να τηρήσει την προθεσμία που τάσσει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

75 Συναφώς, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα διατείνονται η Επιτροπή και το Συμβούλιο, εν προκειμένω, δεν ανακύπτει το ζήτημα αν κάθε ελάχιστη προσαρμογή ενός τελικού πληροφοριακού εγγράφου πρέπει επίσης να χαρακτηρίζεται ως τέτοια «αποκάλυψη στοιχείων» υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως, ώστε να απαιτείται η τήρηση της προθεσμίας που τάσσει η διάταξη αυτή.

76 Στο πλαίσιο αυτό, αρκεί η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται για μια τέτοια ελάχιστη προσαρμογή, αλλά για μια θεμελιώδους σημασίας μεταβολή της θέσεως της Επιτροπής μεταξύ της ανακοινώσεως των τελικών πληροφοριακών εγγράφων της 20ής Φεβρουαρίου 2007 και της ανακοινώσεως των εγγράφων αυτών αυτών της 23ης Μαρτίου του ιδίου έτους, μεταβολή η οποία είχε σημαντικές συνέπειες για την αναιρεσείουσα, με αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, την υποβολή προτάσεως προς επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 18,1 % αντί για 0 %, όπως προέβλεπε το πρώτο τελικό πληροφοριακό έγγραφο.

77 Στη συνέχεια, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, καθόσον έχει εφαρμογή το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή δεν μπορεί να διαβιβάζει την τελική πρότασή της στο Συμβούλιο πριν από τη λήξη της προθεσμίας που τάσσει η διάταξη αυτή.

78 Όπως υπογραμμίζει το Πρωτοδικείο, η ερμηνεία αυτή όχι μόνον προκύπτει από το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω διάταξη, αλλά είναι επίσης επιβεβλημένη ώστε να εξασφαλίζεται ότι οι ενδεχόμενες παρατηρήσεις των ενδιαφερομένων θα λαμβάνονται υπόψη ουσιαστικά και χωρίς να προδικάζεται η τελική απόφαση. Πράγματι, το ίδιο το γεγονός ότι διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο πρόταση οριστικών μέτρων είναι ικανό να επηρεάσει, αυτό καθαυτό, τις συνέπειες που ενδέχεται να έχουν οι παρατηρήσεις αυτές.

79 Τέλος, οι ενδεχόμενες δυσχέρειες των κοινοτικών οργάνων να τηρήσουν τις προθεσμίες που τάσσει ο βασικός κανονισμός δεν μπορούν να έχουν ως συνέπεια τη μη τήρηση των προθεσμιών που προβλέπει ο κανονισμός αυτός προς προστασία των δικαιωμάτων άμυνας των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Αντιθέτως, εναπόκειται στα κοινοτικά αυτά όργανα και ιδίως στην Επιτροπή να λαμβάνουν υπόψη τις δεσμεύσεις που απορρέουν από τις προθεσμίες που τάσσει ο ως άνω κανονισμός και να σέβονται τα δικαιώματα άμυνας των εν λόγω επιχειρήσεων.

80 Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, η ίδια η Επιτροπή είχε τάξει προθεσμία δέκα ημερών στην αναιρεσείουσα, προθεσμία την οποία όφειλε να σεβαστεί, διότι άλλως θα προσέβαλλε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

81 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα προς στήριξη του δευτέρου λόγου, πρέπει να διαπιστωθεί εκ προοιμίου ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη τήρηση της δεκαήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού παρά μόνον αν λόγω της παρατυπίας αυτής ενδέχεται η διοικητική διαδικασία να μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, προσβάλλοντας με συγκεκριμένο τρόπο τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1980, 30/78, Distillers Company κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 465, σκέψη 26 της 21ης Μαρτίου 1990, C-142/87, Βέλγιο κατά Επιτροπής, λεγόμενη «Tubemeuse», Συλλογή 1990, σ. I-959, σκέψη 48, και της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-194/99 P, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-10821, σκέψη 31).

82 Εντούτοις, καθόσον η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της νομολογίας αυτής, πρέπει να εξεταστεί αν το Πρωτοδικείο, βάσει της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 72 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, δεν εθίγησαν τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας.

83 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά ενός προσώπου και που είναι ικανή να καταλήξει σε βλαπτική πράξη συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου η οποία πρέπει να

διασφαλίζεται ακόμη και ελλείψει οποιασδήποτε ρυθμίσεως σχετικά με τη διαδικασία. Η αρχή αυτή επιτάσσει να παρέχεται στους αποδέκτες αποφάσεων οι οποίες επηρεάζουν αισθητώς τα συμφέροντά τους η δυνατότητα να γνωστοποιούν λυσιτελώς την άποψή τους (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-32/95 P, Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5373, σκέψη 21 της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, C-462/98 P, Mediocurso κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-7183, σκέψη 36, καθώς και της 9ης Ιουνίου 2005, C-287/02, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5093, σκέψη 37).

84 Όπως προκύπτει από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, η αναιρεσείουσα προέβαλε με το από 2 Απριλίου 2007 έγγραφό της, με το οποίο υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των αναθεωρημένων τελικών πληροφοριακών εγγράφων της 23ης Μαρτίου 2007, επιχειρήματα τόσο επί του αν η ίδια ικανοποιεί το κριτήριο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού, όσο και επί του αν η Επιτροπή δεσμεύεται εκ του νόμου, λαμβανομένης υπόψη της τελευταίας περιόδου του άρθρου αυτού 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, από την αρχική άρνησή της να δεχθεί υπέρ της αναιρεσείουσας το καθεστώς της επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

85 Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι, παρά το γεγονός ότι το εν λόγω έγγραφο κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή εντός της προθεσμίας του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, το κοινοτικό αυτό όργανο, λόγω της μη τηρήσεως της ως άνω προθεσμίας, έλαβε γνώση του περιεχομένου του εγγράφου αυτού μόλις τον χρόνο κατά τον οποίο διαβίβασε την πρότασή του περί οριστικών μέτρων στο Συμβούλιο.

86 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα που προβάλλονται με το εν λόγω έγγραφο σχετικά με το κριτήριο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 72 έως 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτά δεν είναι ικανά να επηρεάσουν το περιεχόμενο του επίδικου κανονισμού για τρεις λόγους.

87 Καταρχάς, δεν προκύπτει από τη δικογραφία ότι τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 περιείχαν νέα πραγματικά στοιχεία που δεν είχαν ακόμη περιέλθει σε γνώση της αναιρεσείουσας. Στη συνέχεια, η αναιρεσείουσα είχε την ευκαιρία, σε ένα προγενέστερο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, να εκφράσει την άποψή της επί της νέας θέσεως που εξέθεταν τα έγγραφα αυτά. Τέλος, από το έγγραφο της 2ας Απριλίου 2007 δεν προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα προέβαλε νέα επιχειρήματα σε απάντηση στη θέση της Επιτροπής.

88 Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι λόγοι αυτοί δεν αρκούν καθαυτοί για να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είχε καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα η διοικητική διαδικασία αν η Επιτροπή είχε λάβει γνώση του εγγράφου της 2ας Απριλίου 2007 πριν από τη διαβίβαση στο Συμβούλιο της προτάσεώς της οριστικών μέτρων.

89 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως τονίστηκε στη σκέψη 61 της παρούσας αποφάσεως, η ίδια η Επιτροπή εξήγησε με το υπόμνημα παρεμβάσεως που υπέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι μόνον κατόπιν των παρατηρήσεων των παρεμβαινουσών εταιριών και ορισμένων κρατών μελών αναθεώρησε την απόφασή της να αναγνωρίσει υπέρ της αναιρεσείουσας το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, όπως προέβλεπαν τα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 20ής Φεβρουαρίου 2007.

90 Επομένως, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή αναθεώρησε την απόφαση αυτή όχι βασιζόμενη σε στοιχεία που είχαν ήδη στηρίξει την αρχική άρνησή της να δεχθεί το εν λόγω καθεστώς υπέρ της αναιρεσείουσας, αλλά βάσει των επιχειρημάτων που προέβαλαν οι παρεμβαίνουσες εταιρίες και ορισμένα κράτη μέλη. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι με τα επιχειρήματα αυτά επιδιωκόταν να αποδειχθεί ότι οι παρατηρήσεις και τα έγγραφα της αναιρεσείουσας δεν θα οδηγούσαν την Επιτροπή να μεταβάλει την αρχική άρνησή της να δεχθεί το εν λόγω καθεστώς.

91 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί βάσει της αιτιολογίας που περιέχεται στις σκέψεις 72 έως 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι δεν προσβλήθηκαν συγκεκριμένα τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας λόγω του ότι δεν της δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσει λυσιτελώς την άποψή της επί των ζητημάτων που έθιγαν τα εν λόγω επιχειρήματα και ιδίως επί του αν μπορούσε να αναγνωριστεί το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, παρά ορισμένες ελλείψεις στη λογιστική της αναιρεσείουσας, με βάση αριθμητικά στοιχεία περί των τιμών του εισαγόμενου στην Κίνα χάλυβα τα οποία αυτή προσκόμισε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.

92 Ειδικότερα, λαμβάνοντας υπόψη την εξέλιξη της διαδικασίας αυτής και το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε ήδη μεταβάλει δύο φορές τη θέση της λόγω των παρατηρήσεων που της είχαν υποβάλει οι ενδιαφερόμενοι, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι αυτή θα είχε μεταβάλει τη θέση της ακόμη μια φορά εξαιτίας των επιχειρημάτων που προέβαλε η αναιρεσείουσα με το από 2 Απριλίου 2007 έγγραφό της, επιχειρήματα τα οποία αφορούσαν, κατά τις διαπιστώσεις που περιέχονται στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη σημασία που έπρεπε να δοθεί στις διαπιστωθείσες λογιστικές παρατυπίες και στις συνέπειες που έπρεπε να συναχθούν από τις πληροφορίες περί της τιμής των εισαγωγών χάλυβα.

93 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας είναι κεφαλαιώδους σημασίας σε διαδικασίες όπως οι εν προκειμένω (βλ. επ' αυτού αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-3187, σκέψεις 15 έως 17, και, κατ' αναλογία, της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-113/04 P, Technische Unie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8831, σκέψη 55).

94 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν μπορεί να επιβληθεί στην αναιρεσείουσα να αποδείξει ότι η απόφαση της Επιτροπής θα ήταν διαφορετική, αλλά μόνον ότι τούτο δεν αποκλείεται απολύτως σε μια τέτοια περίπτωση, διότι η αναιρεσείουσα θα μπορούσε να οργανώσει καλύτερα την άμυνά της αν δεν υφίστατο η σχετική διαδικαστική παρατυπία (βλ. απόφαση Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

95 Όσον αφορά, δεύτερον, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα, με το ίδιο έγγραφο της 2ας Απριλίου 2007, σχετικά με το ζήτημα αν η Επιτροπή δεσμεύεται εκ του νόμου, λαμβανομένης υπόψη της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού, από την αρχική άρνησή της να δεχθεί το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούσαν να επηρεάσουν το περιεχόμενο του επίδικου κανονισμού, καθόσον η άρνηση αναγνωρίσεως του εν λόγω καθεστώτος στηριζόταν στην εφαρμογή συγκεκριμένου κριτηρίου.

96 Όμως, απλώς και μόνον λόγω του γεγονότος ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στο κριτήριο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού αρνούμενη να δεχθεί το ως άνω καθεστώς με τα αναθεωρημένα τελικά πληροφοριακά έγγραφα της 23ης Μαρτίου 2007 δεν αρκεί για να αποκλείσει το ενδεχόμενο να είχαν επηρεάσει το περιεχόμενο της προτάσεως οριστικών μέτρων τα επιχειρήματα σχετικά με την ερμηνεία της τελευταίας περιόδου του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, επιχειρήματα τα οποία η αναιρεσείουσα είχε την ευκαιρία να προβάλει για πρώτη φορά με το εν λόγω έγγραφο.

97 Πράγματι, καθόσον, όπως τονίστηκε στη σκέψη 92 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η Επιτροπή θα είχε μεταβάλει τη θέση της ακόμη μια φορά εξαιτίας των παρατηρήσεων περί του συγκεκριμένου κριτηρίου τις οποίες υπέβαλε η αναιρεσείουσα με το από 2 Απριλίου 2007 έγγραφό της, έχει ιδιαίτερη σημασία το ζήτημα αν το εν λόγω κοινοτικό όργανο μπορούσε ακόμη να τροποποιήσει την αρχική αρνητική απόφασή του παρά την τελευταία περίοδο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού.

98 Έτσι, ακόμα και αν η Επιτροπή είχε τελικά πεισθεί ότι η αναιρεσείουσα ικανοποιούσε το κριτήριο αυτό, θα μπορούσε να προτείνει να της αναγνωριστεί το καθεστώς επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς μόνο σε περίπτωση που θα είχε την πεποίθηση ότι, αντιθέτως προς όσα είχαν ισχυριστεί ορισμένα κράτη μέλη και οι παρεμβαίνουσες εταιρίες, δεν δεσμευόταν εκ του νόμου από την αρχική άρνησή της να αναγνωρίσει το καθεστώς αυτό.

99 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα δέχθηκε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η σημασία του εν λόγω ζητήματος ουδόλως μειώνεται από τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 48 και 49 της ίδιας αποφάσεως, κατά την οποία ήταν απλώς παρεμπίπτουσα η περιεχόμενη στο από 4 Απριλίου 2007 έγγραφο παρατήρηση της Επιτροπής επί της φερόμενης αδυναμίας τροποποιήσεως της αρχικής αποφάσεώς της περί μη αναγνωρίσεως υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

100 Ασφαλώς, όπως συνήγαγε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εν λόγω διαπίστωση του παρέσχε τη δυνατότητα να απορρίψει τον πρώτο λόγο της προσφυγής, η οποία στηριζόταν στη σκέψη ότι η Επιτροπή αναθεώρησε την αρχική απόφασή της περί μη αναγνωρίσεως του εν καθεστώτος με την αιτιολογία ότι απαγορευόταν να την τροποποιήσει.

101 Αντιθέτως, η εν λόγω διαπίστωση δεν αρκούσε για να αποδείξει, στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου, ότι δεν εθίγησαν τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας εξαιτίας της παραβάσεως του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

102 Πράγματι, όπως τονίστηκε στη σκέψη 78 της παρούσας αποφάσεως, το γεγονός ότι η Επιτροπή διαβίβασε στο Συμβούλιο πρόταση οριστικών μέτρων πριν λάβει τις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας που περιλαμβανόταν στο από 2 Απριλίου 2007 έγγραφό της, ενδέχεται να ασκεί επιρροή επί των συνεπειών που η Επιτροπή μπορούσε ακόμη να συναγάγει από τις παρατηρήσεις αυτές. Αν η Επιτροπή είχε γνώση των εν λόγω παρατηρήσεων πριν την πρότασή της περί οριστικών μέτρων, θα ήταν μεγαλύτερο το περιθώριο δράσεώς της όσον αφορά την εκτίμησή τους και θα μπορούσε να καταλήξει σε άλλα συμπεράσματα, μεταξύ άλλων και όσον αφορά το ζήτημα αν ήταν ή όχι επιτρεπτό να τροποποιήσει την αρχική απόφασή της περί μη αναγνωρίσεως υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς.

103 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να περιοριστεί, όπως όντως περιορίστηκε στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να παραπέμψει στις σκέψεις 48 και 49 της αποφάσεώς του και, με τον

τρόπο αυτόν, στο περιεχόμενο του εγγράφου της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 2007. Πράγματι, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό συντάχθηκε μόνον αφού η Επιτροπή είχε ήδη διαβιβάσει στο Συμβούλιο την πρότασή της περί οριστικών μέτρων και, επομένως, αφού παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, το Πρωτοδικείο όφειλε να εξετάσει αν το περιεχόμενο της προτάσεως αυτής και το έγγραφο αυτό θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά αν δεν είχε σημειωθεί παράβαση της εν λόγω διατάξεως.

104 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο στις σκέψεις 72 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπόρεσε να αποκλείσει το ενδεχόμενο να ήταν η εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού ικανή να επηρεάσει το περιεχόμενο του επίδικου κανονισμού και, επομένως, να θίξει τα δικαιώματα της αναιρεσείουσας. Επομένως, καθόσον το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

105 Κατά συνέπεια, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν έθιξε τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου

106 Σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω.

107 Όπως τονίστηκε στη σκέψη 81 της παρούσας αποφάσεως, η μη τήρηση της δεκαήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού παρά μόνον αν λόγω της παρατυπίας αυτής ενδέχεται η διοικητική διαδικασία να μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, προσβάλλοντας με συγκεκριμένο τρόπο τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας.

108 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν μπορεί να αποκλειστεί εν προκειμένω μια τέτοια δυνατότητα.

109 Τούτο θα συνέβαινε στην περίπτωση κατά την οποία, δυνάμει της τελευταίας περιόδου του εν λόγω άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, απαγορευόταν στην Επιτροπή να τροποποιήσει την αρχική απόφασή της περί μη αναγνωρίσεως υπέρ της αναιρεσείουσας του καθεστώτος επιχειρήσεως ασκούσας τις δραστηριότητές της σε οικονομία αγοράς, ακόμα και αν η Επιτροπή επείθετο από το έγγραφο της 2ας Απριλίου 2007 ότι η αναιρεσείουσα ικανοποιούσε το κριτήριο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του βασικού κανονισμού.

110 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του βασικού κανονισμού ορίζει, στις δύο τελευταίες περιόδους, ότι η απόφαση περί του αν ο παραγωγός ικανοποιεί τα προβλεπόμενα από τη διάταξη αυτή κριτήρια πρέπει να λαμβάνεται εντός τριμήνου από της ενάρξεως της διαδικασίας και ότι η απόφαση αυτή παραμένει σε ισχύ καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας.

111 Όμως, με γνώμονα τις αρχές της νομιμότητας και της χρηστής διοικήσεως, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί με τρόπο που να υποχρεώνει την Επιτροπή να προτείνει στο Συμβούλιο οριστικά μέτρα τα οποία θα διαιωνίζουν σε βάρος της επιχειρήσεως ένα σφάλμα κατά την αρχική εκτίμηση των ως άνω κριτηρίων.

112 Σε περίπτωση που η Επιτροπή αντιληφθεί κατά τη διάρκεια της έρευνας ότι, αντιθέτως προς την αρχική εκτίμησή της, μια επιχείρηση ικανοποιεί τα κριτήρια του άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, οφείλει να συναγάγει τις κατάλληλες συνέπειες, τηρώντας παράλληλα τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπει ο βασικός κανονισμός.

113 Από αυτό προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορούσε ακόμη να μεταβάλει τη θέση της κατόπιν του εγγράφου της αναιρεσείουσας της 2ας Απριλίου 2007.

114 Επομένως, καθόσον δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ότι η Επιτροπή θα πρότεινε στο Συμβούλιο ευνοϊκότερα για την αναιρεσείουσα οριστικά μέτρα αν είχε γνώση του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου και ότι, στην περίπτωση αυτή, το Συμβούλιο θα ακολουθούσε την εν λόγω πρόταση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας προσβλήθηκαν συγκεκριμένα λόγω της μη τηρήσεως της προθεσμίας δέκα ημερών που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, εξαιτίας της οποίας η Επιτροπή δεν έλαβε γνώση του εγγράφου αυτού εγκαίρως.

115 Κατά συνέπεια, ο επίδικος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί καθόσον επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών σανίδων σιδερώματος παραγωγής της αναιρεσείουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

116 Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των εξόδων.

117 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως βάσει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ζήτησε την καταδίκη του Συμβουλίου και αυτό ηττήθηκε, το τελευταίο πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα των δύο διαδικασιών.

118 Το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, που επίσης εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, προβλέπει στο πρώτο εδάφιο ότι τα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, πρέπει να αποφασιστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά το τρίτο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, που δεν είναι κράτος ή κοινοτικό όργανο, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, πρέπει να αποφασιστεί ότι οι παρεμβαίνουσες εταιρίες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 29ης Ιανουαρίου 2008, T-206/07, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware κατά Συμβουλίου, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.

2) Ακυρώνει τον κανονισμό (ΕΚ) 452/2007 του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2007, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σανίδων σιδερώματος, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ουκρανίας, καθόσον αυτός επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών σανίδων σιδερώματος παραγωγής της Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.

3) Καταδικάζει στα δικαστικά έξοδα των δύο διαδικασιών το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

4) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η Vale Mill (Rochdale) Ltd, η Pirola SpA, η Colombo New Scal SpA και η Ιταλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(υπογραφές)